

Pride me obiskat

Vida
Mokrin-Pauer

TI LJUBEZEN, ki v vrtincih galopiraš proti bregu
kot komaj znosno razborita, neuravnovešena omika
zakladov
oblakov,
tvoji zračni mehurji, meseni od smrti pod sonci,
mi škripajo
pod zobmi
do aritmij.

Pa jezik otrpne kot nabodalo zraven volhkega žara
in znojno kadilo glorijskega zaudarja po smojeni slini
poljubljanja
do onemoglosti.

Skrivnostno vodene prste mu vtikam v tople luknje
s predanostjo,
neoprijemljivostjo
in samomorom,

ki mora bolj umreti od ljubezni,
ki hlapi v sreči

*

VES SI iz zemlje in ognja; lahko ti zorjem gredice
in po razkritih svečavah migam, da zasiže iz mene,

vse vodomete,
 na volji in brezciljne
 v kalejdoskopih,
 ko se ti uležem v sklope v skledicah po vrtnariji.
 Raztrosena osebnost mi poganja pod tvojimi sočutji
 najprej v lokvanje,
 nato v rogoz,
 potem pa v spominčice,

ko se objemava po aktu; in ko skoz poroznost mrkov
 šinem znova živa in umrla z avreolami okoli zrkel –
 taka se posnamem
 s pomočjo zenice
 tvojih jazov –

molim pravzaprav, o, žebram seme, cvet in nož; nič
 prebajno se mi ne posmeje! Nasmiham se ti v bivaku
 in se ti sama
 ne postrizem v šopke,
 ne še . . .

Se prekrizava kot škarje in si pomežikneva izraze.
 In kaj nisem vsa pocukana, spuljena pravo gradivo,
 rezano cvetje
 v ganljivem
 odmišljanju.

*

PRIDE ME OBISKAT v čumnato z računalnikom, ki
 je pisalni stroj. Četudi me zmoti, mu vstanem
 kot gurmanka
 naproti.
 Na poti že

mi nos pove, da je še kar naprej al dente, da
 se mik ni razpustil, me prevaral v packarije.
 In si ga dam
 s pozdravom
 na zob.

Raztresen kot poročni riž se mi nasmehne nemo
 in me zapuščeno vpraša, kam si aspirine dala.

Odvrnem, za lučko je še eden, kar vzemi ga in
 saj bom takoj
 prišla.
 Preveč sem že izžeta.

BELORUMENO NATAKA DOPOLDAN; pa so srage
 blaznosti – slanice v soku – komaj komaj
 opazke vredne
 v limonadnih
 tenih avre.

Vsa soseska se še sveža postopoma umešča
 po mirnodobnem tržišču sredi tedna. Moji
 poklapani mrdi
 pa se odrine
 od senzibilnosti

tipkovnice in čof v ride oceanske tinte.

LEP, KRASOTEN JE z zmrcvarjeno, shujšano razo
 prek mišičasto povešenih ličnic. In misel mu,
 o, ljubemu, po
 moji sledi trzne,
 kadar klecnem in

jo mahnem v samoto brez barv, volje po spolu;
 prav ima, da me, zakonec, dobro zruka v temi,
 kjer kinkam nesrečna
 in momljam – najdi me,
 sem poleg zabave nekje.

KO SE SVET ZAČNE MANJŠATI, se čudenja presipajo v
 žlebičevja
 kamnitih
 zidov,
 ki objemajo planjavice vse do preganjavice. Konca

ne spogleda ni v sipinah usedlin v srcih, skrhano
neuslišanih,
ko se zaverovanost
kruši.

In kamenčki, ki trkajo v mencanju rok, pod nogami
v zmikajočih, prodnatih rafalih, ritanja odsevajo
v spoliranih,
migetajočih
srčikah,

v vzorčnih vzorcih.

*

GODI MI, KAKO ME PIJE ukročena divjost njega,
ki mi ne bi smel v že zaraslo smelost drezati
s pomanjševalnico
imena, prste tihotapiti
proti razmočeni prsti,

razvodeneli od uživanj, prepredenimi z žilami
za odraščanje v prstenosti . . . Mimobežno bi se
obregala obenj, mu otirala znoj,
se mu zaslinila v povodenj,
a nežnost me brzda – za horizonte!

*

KJER JE BOG, JE KRIŽ, KJER NI BOGA, JE HUDIČ. Mili
angeli
pa
nič.

Na smrt utrujena kukam spod odeje in jih opazujem
s krmežljavimi očmi, kako divjajo, kako se kopajo
v ščemeči
jutranji
dobroti.

Celo sobo mi bojo prekopicnili v svetlobo. Kdo bo
pa potem

onstranstvo
prizemljiv, a?

*

PIJEM SOK IN ČAKAM NA OČIŠČENJE IN POMLAJENJE
izpite biti v blodnjakih presihajočih jezerc.
Iz zvrhanosti
mi solzi
zdrkneta

po toboganu podočnjakov, potem čez hrib ličk
in dalje v odliv. Odkapneta v prazno, v golt
tal, da zemlja
ali špranja
cuzne in nabrekne.

*

TAKO! PA SEM LE ODLOČNO UMAKNILA TISTI SUPER TEKST
stran v potovalkin krajai žep. Genij! Ne bo mi več
izvabljal solz,
mi čarno trobezljaj
in me naježil.

Da mu več ne bom šivanka ali votla zalivačka! Svež
vir iz mojih lastnih besed naj mi iz popka prišumi
kot balzam
popokanemu:
kaj sem že hotela rečt?

*

MED ZADOVOLJNIM IN ZLOVOLJNIM se objedam
kot muhasta pujsa, ki se prezalita brusi
ob hrapave omete.
O, da bi se poškodbe
preliše v modrosti,

da bi modrice od zaletavanj v koritca ne
očrnile mi sija lica in kar tja v en dan

potem razblinjale
mi znake, kot da
na soncu puščam dokumente.

*

BRALA SEM DOBER LIT. ESEJ, ki me je spodbudil
kot prgišče zlata, mi humus iz sitne kamre na
križpotja
presadil,
da sem garala

potem, grlica zala, si tekste lasala, česala,
odpleteničila kite, osvobodila bonsaje v gozd
drevoredov,
da so mi pljuča
odskakovala v čistine.

Kakšen odlično prenovljen popoldan mi je tudi
on pomagal omogočiti z nevsiljivimi mimohodi.
Če bi se mi vtikal
v besedo, bi ga s čelom
počila v čakro.